

Phần 5

Chương 17

Nghê Giản nhìn vào gương mặt Lục Phồn đang sắp đen đi. Nhưng thật lạ, lúc này, Lục Phồn dường như không có sinh khí. Ngược lại, là Nghê Giản như đánh một cú vào bông (ý tức giận không có phản ứng), còn Lục Phồn vẫn im lặng nhìn chăm chú xuống đất không mấy tự nhiên.

Cô rời tầm mắt, như không để tâm chuyển sang hướng khác.

Cách đó không xa, Tiểu La và Đặng Lưu ngồi dưới cây hòe ăn bánh mì. Tạ Lâm đứng uống nước bên cạnh bọn họ, ánh mắt như có như không nhìn sang bên này. Nghê Giản cảm thấy cô ta đang nhìn Lục Phồn.

“Muốn nói chuyện gì?”. Nghê Giản quay đầu hỏi.

“Đừng quá thân mật với Triệu Hữu Sâm”. Lục Phồn truyền đạt thẳng thắn lời khuyên của Háo Tử.

Lông mi Nghê Giản rung rung, run rẩy một lúc, cười khẽ: “Anh ghen à?”.

Lục Phồn không trả lời. Bọn họ bốn mắt nhìn nhau.

Môi Nghê Giản màu phấn hồng, tựa như cánh sen. Cô nhìn anh, vô thức liếm môi dưới.

Lục Phồn không trả lời, Nghê Giản cố chấp muốn hỏi cho ra kết quả: “Có phải anh ghen không?”.

Lục Phồn nói: “Không phải”.

Nghê Giản nhếch cằm: “Nói dối”.

Lục Phồn cười một tiếng, không mặn không nhạt: “Có phải em quá tự tin rồi không?”.

Nghê Giản thoáng im lặng, cúi đầu cười cười, lại ngẩng lên: “Em là người không có ưu điểm gì, chỉ có tự tin”.

“Tự tin là tốt, em nên duy trì”. Lục Phồn đứng dậy, đi về phía Tiểu La.

Trên tầng đá, còn lại mình Nghê Giản. Cô cúi đầu mở túi bánh mì, cắn một miếng. Toàn bộ chiếc bánh mì lúa mạch, không còn chút mùi vị.

Đi hơn ba tiếng đã đến đỉnh núi, Tạ Lâm, Tiểu La và Đặng Lâm đều rất hưng phấn, đứng trên đỉnh núi chụp ảnh. Lục Phồn cũng lấy di động ra, chụp một kiểu phong cảnh dưới núi.

Tâm trạng Nghê Giản mệt mỏi, ngồi trên cỏ, nheo mắt nhìn mây trên trời. Đám mây đó nhìn giống con quái vật, giương nanh múa vuốt. Nghê Giản nhìn

chăm chú, mắt không chớp, như bị ma nhập. Gió thổi tới, mái tóc dài của cô tung bay.

Tay Lục Phồn khẽ trượt, gương mặt Nghệ Giản định dạng hoàn chỉnh trong ống kính.

Lục Phồn vô thức chọn nút xóa. Hộp thoại hiện ra. Anh nhìn chăm chú vào ảnh chụp một hồi, ma xui quỷ khiến nhấn nút xóa.

Bữa tối phong phú, Triệu Hữu Sâm không phụ sự mong đợi của mọi người đã câu được một xô cá, còn chủ động xin đi giết giặc, nấu một bàn tiệc toàn cá, gồm món hầm và chiên. Sau khi ăn xong, Nghệ Giản cảm thấy đời này khỏi cần ăn cá.

Sau khi ăn xong là lúc giải trí, Trình Minh rủ mọi người lên sân thượng tầng hai chơi trò giết người. Nghệ Giản không nghe được nên không chơi, nhã nhặn từ chối.

Bội Bội đang nói chuyện với Triệu Hữu Sâm, chưa được mấy câu đã bị Hứa Vân gọi lên lầu.

Lục Phồn và Trương Hạo ở dưới bếp thu dọn bãi chiến trường, phòng khách to như vậy liền thừa lại hai người.

Nghệ Giản ngồi trên ghế sofa giờ xem truyện ma Tiểu La mang đến. Triệu Hữu Sâm tâm trạng vui vẻ, cầm chai rượu vang qua, rót một ly tới trước mặt cô.

“Thử xem”.

Nghệ Giản đang định lắc đầu, đuôi mắt lướt qua thoáng nhìn thấy Lục Phồn từ bếp đi ra, bỗng nhiên đổi ý. Cô vươn tay nhận ly rượu, mỉm cười với người đưa rượu.

Làn da cô trắng, lông mày màu đen, môi hồng mềm mại.

Nụ cười này, thể hiện rõ sự phong tình.

Tâm can Triệu Hữu Sâm tê rần, ngứa ngáy đến tận xương tủy. Anh ta cầm ly rượu chạm với Nghệ Giản: “Cheers”.

Nghệ Giản ngửa đầu uống cạn ly rượu. Cô đưa ngón tay thon mảnh sờ môi, lau dấu rượu. Triệu Hữu Sâm nhìn chăm chăm miệng cô, yết hầu lên xuống, giọng nói khàn đục:

“Trong phòng tôi có chai ngon hơn, đi lên nếm thử nhé?”.

“Được”.

Trương Hạo lau xong bệ bếp đi ra, thấy Lục Phồn ngồi trên sofa hút thuốc.

“Sao chỉ có mình cậu vậy?”. Trương Hạo nhìn xung quanh: “Không phải bảo cậu đi ra giám sát người à? Người đâu rồi?”.

“Lên rồi”.

Sương mù lờng trên mặt Lục Phồn, anh chau mày, lộ vẻ mơ hồ không rõ.

Trương Hạo nghĩ Nghê Giản và Triệu Hữu Sâm đã ai trở về phòng người này, nên khẽ thở hắt ra, ngồi xuống rót cho mình chén trà, uống xong liền lên lầu tắm rửa.

Lục Phồn ngồi ở đó không nhúc nhích, hút hết điều này đến điều khác. Chưa tới nửa giờ, trong gạt tàn chứa một đống đầu mẩu thuốc lá. Lục Phồn nhả ngậm khói, nhân nửa điều thuốc cuối cùng trong tay xuống, đứng dậy lên lầu.

Trên sân thượng tầng hai, tiếng cười vang lên không ngớt, vui vẻ thoải mái. Lục Phồn bước tiếp, lên tầng ba, đi về phía đông, đến bên ngoài cửa phòng Triệu Hữu Sâm, vịn tay năm.

Vô dụng.

Cửa đã khóa.

Lục Phồn giơ tay gõ cửa, lực không hề nhẹ.

Bên trong đã có động tĩnh.

“Ai đấy?”. Là giọng của Triệu Hữu Sâm.

“Mở cửa”. Lục Phồn kiềm chế, nhưng giọng nói bình tĩnh vẫn không tránh khỏi lộ vẻ lạnh lùng nghiêm nghị.

“!”. Triệu Hữu Sâm nghe thấy tiếng anh, mắng to một câu: “Ông mày không mở được, con mẹ nó anh đi gọi Nghê Giản tới đây”.

Tay Lục Phồn đang gõ cửa liền dừng lại.

“Này”.

Sau lưng truyền đến giọng nữ trầm thấp.

Lục Phồn quay người, thấy một cái bóng mảnh mai trên mặt đất, đầu kia, Nghê Giản đang đứng dựa vào cửa sân thượng, trên người mặc chiếc váy dài có đai bằng lụa tơ tằm, màu đen nhánh.

Cô trang điểm, kẻ mắt, tô son môi, không đánh phấn.

Cô đủ trắng nên không cần.

Phía sau cô là sân thượng yên tĩnh tối om, trước mặt là ánh đèn sáng như ban ngày.

Cô đứng giữa cả hai, một nửa trong tối, một nửa ngoài sáng. Gió đêm xuyên qua sân thượng, khiến làn váy của cô đung đưa - tựa như thiên sứ.

Vừa lạnh lùng vừa mê hoặc.

Nhưng, đẹp đến lay động lòng người.

Trong tim Lục Phồn có gì đó điên cuồng. Anh ép xuống không được.

Nghê Giản không nói lời nào, ánh mắt thẳng tắp dõi theo anh.

Một lúc lâu, cánh môi cô giật giật, không phát ra âm thanh:

“Tin không? Em muốn anh, người khác không được”.

Cô nhìn thẳng anh mấy giây, nheo mắt cười, đi vào phòng. Tới cửa, cô ngoái đầu nhìn, thu lại vẻ tươi cười, mặt mày lạnh nhạt.

Cô bước vào phòng.

Cánh cửa để mở.

Lối đi trống rỗng, ánh đèn kéo dài bóng người. Một cơn gió lùa tới, Lục Phồn nhanh chóng hạ tay.

Giọng nói tức giận của Triệu Hữu Sâm một lần nữa lại lọt vào tai: “Người đâu? Còn ở đó hay không? Tôi bảo gọi Nghệ Giản tới mà”.

Lục Phồn đứng nửa phút, đi về phía phòng Nghệ Giản.

Cửa đóng lại.

Nghê Giản thấy Lục Phồn đi vào chớp mắt liền nở nụ cười. Cô không nhúc nhích, ngồi trên giường chờ anh đến gần.

Anh tới trước mặt cô, cô đứng dậy, ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt có sự đắc ý của kẻ chiến thắng.

“Anh cũng muốn, đúng không?”.

Cô tới gần, nhón chân, cánh tay khoác lên cổ anh, dán môi lên khoe miệng anh, chậm rãi mổ vài cái.

“Nặng mùi thuốc lá quá”. Cô nhíu mày, không lui, hôn lại.

Đồng tử Lục Phồn vừa sâu vừa đen, hơi thở dần nặng nề.

Hai tay Nghệ Giản đều khoác trên cổ anh, cười: “... Cầu xin đi”.

Trong mắt Lục Phồn thoáng nở ảm một cái. Nghệ Giản không hề để phòng bị đẩy lên giường, chưa kịp ngạc nhiên, cơ thể Lục Phồn đã đè lên người cô. Hơi thở của anh bỗng chốc ập xuống, khiến toàn thân Nghệ Giản nóng ran. Váy của cô bị cởi ra, từ trên xuống dưới, tới đùi, nhẹ nhàng bay xuống đất.

Mọi chuyện không biết xảy ra như thế nào, Nghệ Giản bị vứt bỏ quyền chủ động. Miệng cô bị cắn, khối mềm mại trước ngực cũng bị khổng chế.

Động tác của Lục Phồn hơi hung hăng. Bàn tay anh to lớn thô ráp, đầu ngón tay đâm sâu, Nghệ Giản bị bóp đau, nhưng kích thích, thoải mái, không muốn dừng lại. Nghệ Giản không biết, thì ra bàn tay đàn ông có lực như vậy.

Cô cảm thấy thoải mái, rồi lại không.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Lục Phồn cũng buông tha môi cô. Anh hơi thôi lui, nhắc cô lên, cúi đầu nhìn. Nghệ Giản mở to mắt nhìn thẳng vào anh, không né tránh, càng không ngưng ngưng hay e lệ.

Mắt Lục Phồn là một mảng đen tối. Anh nghiêm mặt, trán đổ mồ hôi, nhưng quần áo chỉnh tề.

Nghê Giản khó chịu, vươn tay kéo áo anh. Lục Phồn ấn chặt tay cô, bỗng cười một tiếng, nhanh chóng cởi áo.

Ánh mắt Nghê Giản vừa sâu, sáng và đen.

Cô đưa tay sờ anh, từ vai đến ngực rồi tới bụng, một đường đi xuống, tới quần thì dừng lại.

Lục Phồn khẽ run rẩy.

Nghê Giản bật cười, một giây sau, đưa tay cởi thắt lưng của anh.

Chương 18

Sau khi mọi chuyện chấm dứt, trong phòng yên tĩnh lạ thường.

Đèn sáng rực rỡ.

Nghê Giản như vừa trải qua một trận một mất một còn, cơ thể mềm mại nằm co quắp, dính dính mồ hôi. Cô hơi mở miệng, thở dài một hơi, hô hấp từ từ chậm lại.

Không biết nằm bao lâu, Nghê Giản trở mình, lăn vào trong lòng Lục Phồn, cánh tay trần khoác lên người anh, trượt từ sau lưng anh, lướt qua eo thì ngừng. Chỗ đó rất nóng, cơ bắp rắn chắc to lớn.

Nghê Giản khẽ dừng lại, xúc cảm vô cùng tốt.

Cô đang định nhéo một cái, tay đã bị Lục Phồn bắt được. Hơi thở của anh không ổn định, nơi nào đó lại có phản ứng. Nghê Giản cảm nhận thấy, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt mỉm cười.

Mắt Lục Phồn hơi tối đi, thấp giọng nói: “Đừng làm rộn”.

“Được”. Tâm trạng của Nghê Giản đang tốt, hiếm khi nghe lời lấy một lần.

Lục Phồn nắm tay cô không buông, chậm rãi mân mê lòng bàn tay. Tay của anh quá nóng, Nghê Giản không thoải mái, nói:

“Em không động nữa, sao anh còn chưa buông ra”.

Lục Phồn không nhúc nhích. Nghê Giản hơi dùng lực, rút tay về. Lục Phồn há miệng, không nói gì, nhắm mắt lại.

Mười một giờ, Nghê Giản rời giường tắm rửa. Lúc từ phòng tắm đi ra, vẫn thấy Lục Phồn ở đó, cô hơi ngạc nhiên:

“Sao anh còn chưa đi?”.

Lục Phồn nhìn cô một lúc, đứng dậy mặc quần, nhặt chiếc áo sơ mi trên nền đất đi ra ngoài.

Đi tới cửa, anh bị Nghệ Giản gọi lại.

Nghê Giản ném chùm chìa khóa cho anh, bảo: “Tiện thể mở cửa phòng bên cạnh đi”.

Lục Phồn cầm chìa khóa tra vào ổ, mở cửa bảo vệ bên ngoài xong liền bỏ đi.

Triệu Hữu Sâm tức nghẹn, đang nằm trên giường, nghe có tiếng động đi ra nhìn, bên ngoài đã không còn ai.

Anh ta tức giận chạy đến bên ngoài cửa phòng Nghệ Giản, phát hiện Nghệ Giản đã khóa trái cửa. Anh ta gọi một lúc, bên trong không có phản ứng.

Nghê Giản tựa đầu giường lau tóc, động tác khoan thai, nhẹ nhõm giống như ai đó làm xong việc lớn.

Sáng ngày thứ hai, 8h Triệu Hữu Sâm rời giường, chuẩn bị tìm Nghệ Giản tính sổ, nhưng được biết Lục Phồn và Nghệ Giản có việc, mượn xe của Háo Tử đi từ sớm. Triệu Hữu Sâm máu huyết chảy ngược trở về, bực tức đến nỗi không ăn sáng.

Đường núi uốn lượn, Lục Phồn lái xe rất vững vàng.

Tới đường cao tốc, Lục Phồn phóng nhanh.

Anh hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua Nghệ Giản đang ngồi kế bên vị trí lái. Cô im lặng, nhìn phía trước. Lúc anh nhận được cú điện thoại kia, cô đã nói một câu: “Chúng ta cùng trở về đi”, sau đó không lên tiếng nữa.

Xe chạy thẳng đến bệnh viện.

Lục Phồn và Nghệ Giản đi thẳng tới khu nội trú, nhìn thấy Nghệ San bên ngoài phòng 402. Con bé đang ngồi xỏm ngoài cửa, trên tay cầm chiếc điện thoại màu hồng nhạt. Thấy Lục Phồn xuất hiện, con bé khẽ đứng dậy, chạy về phía anh. Chưa tới trước mặt anh, chưa nói câu gì, nước mắt đã trào ra.

Ánh mắt con bé đỏ bừng, gọi một tiếng: “Anh Lục Phồn”, xong há miệng định nói gì đó, đột nhiên thấy Nghệ Giản đứng sau anh, liền ngẩn người. Con bé không ngờ Nghệ Giản cũng tới.

Lục Phồn hỏi: “Chú Nghệ thế nào rồi?”.

Nghê San lấy lại tinh thần, nhỏ giọng kể tình hình của Nghệ Chấn Bình cho Lục Phồn nghe.

Con bé nói xong, nhìn lướt qua Nghệ Giản, Nghệ Giản không cảm xúc, nói: “Em vào trước”.

Trong phòng bệnh không có người chăm sóc, trên giường, Nghệ Chấn Bình đang truyền dịch. Ông ngủ say, hơi thở đều đều.

Nghê Giản đứng bên giường, ánh mắt từ trên mái đầu được băng bó của ông chuyên xuống mặt. Vì miệng vết thương chảy không ít máu, nên sắc mặt Nghê Chấn Bình rất nhợt nhạt.

Nghê Giản phát hiện dường như ông gầy hơn so với lần gặp mặt trước, tóc bạc cũng nhiều hơn. Nghê Giản vẫn còn nhớ dáng dấp trẻ trung của Nghê Chấn Bình. Cô cảm thấy liếc mắt một cái ông đã trở nên già nua.

Đã hơn nửa đời người, ông vẫn cực khổ như vậy.

Nghê Giản ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường, cầm hồ sơ bệnh án trên tủ đầu giường, tờ phí thanh toán màu xanh kẹp bên trong trượt ra, rơi xuống đất. Cô nhặt lên cất kỹ, rồi lại nhìn hồ sơ bệnh án. Không có gì bất ngờ, không phải là bác sĩ nên không chuẩn đoán được bệnh tật của cơ thể.

Không bao lâu, có người ngoài cửa bước vào, ngoài Lục Phồn và Nghê San, còn có một người nữa.

Đây là lần đầu tiên Nghê Giản gặp Lý Tuệ, vợ hai của bố cô.

Lý Tuệ ít hơn Nghê Chấn Bình sáu tuổi, vừa qua bốn lăm, cũng ít tuổi hơn so với Trình Hồng, nhưng nhìn thoáng qua lại già hơn Trình Hồng. Hơn nữa, bà ta cũng không đẹp như Trình Hồng.

Thời còn đi học, Trình Hồng là hoa khôi của lớp, sau này đi làm cũng rất có duyên với đàn ông. Trong đám người khác phái từng tiếp xúc với bà, bà đã chọn bố dượng của Nghê Giản. Tiêu chuẩn chọn lựa của bà chỉ có một - có tiền có thể.

Sau khi ly hôn với Trình Hồng, Nghê Chấn Bình ở vậy ba năm, sau được người ta giới thiệu mới quen biết Lý Tuệ.

Tính cách của Lý Tuệ và Trình Hồng khác nhau hoàn toàn. Bà ta là mẫu hình mẹ hiền vợ đảm truyền thống, tính tình so với Trình Hồng hiền lành hơn nhiều. Nghê Chấn Bình kết hôn với bà ta hơn nửa năm, năm sau liền sinh ra Nghê San.

Tin tức về Lý Tuệ, Nghê Giản không gắng sức tìm hiểu, chẳng qua là thi thoảng liên lạc với Nghê Chấn Bình, cô có chút mơ hồ ấn tượng.

Lý Tuệ tuy biết rõ Nghê Giản đã đến, nhưng khi tiến vào phòng bệnh và nhìn thấy cô, trong mắt bà ta vẫn lộ chút ngạc nhiên.

Dáng dấp của Nghê Giản không giống như trong tưởng tượng của bà ta.

Lý Tuệ nhìn thấy ảnh chụp của Nghê Giản khi còn bé. Nghê Chấn Bình giữ gìn ảnh chụp của Nghê Giản rất kỹ, tất cả đều kẹp trong một quyển album để ở tủ đầu giường. Trong lúc dọn dẹp, Lý Tuệ đã nhìn thấy, trong album còn có ảnh chụp gia đình ba người Trình Hồng.

Lý Tuệ vừa tức vừa tủi thân, nhin không được ném những bức ảnh đó tới trước mặt Nghê Chấn Bình, rồi âm ỉ một trận.

Đó là lần đầu tiên bọn họ cãi nhau sau khi kết hôn.

Cuối cùng, là Nghệ Chấn Bình thỏa hiệp, ông vất toàn bộ ảnh của Trình Hồng đi, nhưng của Nghệ Giản, ông nói, cái nào cũng muốn giữ lại.

Lý Tuệ nhớ lúc ấy, một đại nam nhân như Nghệ Chấn Bình mắt đỏ hoe nói đây là Tiểu Giản, là ông có lỗi với con gái nhất.

Trong lòng Lý Tuệ tuy không mấy thoải mái nhưng cũng phải mềm nhũn.

Lý Tuệ từ đó mới hiểu trong tim Nghệ Chấn Bình, Nghệ Giản có địa vị quan trọng hơn cả vợ trước.

Tuy Lý Tuệ không nói ra, nhưng kỳ thực bà ta rất để ý. Cho đến khi sinh Nghệ San, chứng kiến Nghệ Chấn Bình yêu thương Nghệ San, trong thâm tâm bà ta mới từ từ cân bằng. Hơn nữa, về sau Nghệ Giản không còn liên lạc với Nghệ Chấn Bình, bà ta cũng dần quên những chuyện ấy.

Cho đến tháng năm năm nay, Nghệ Giản gọi cú điện thoại kia tới, bị bà ta nhận được. Bà ta mới biết, Nghệ Chấn Bình và Nghệ Giản vẫn liên lạc với nhau.

Sau đó, Trình Hồng đến.

Hôm đấy, Lý Tuệ và Nghệ Chấn Bình đang âm ỉ một trận, bọn họ cãi nhau rất hăng, thậm chí bà ta còn buột miệng nói ra từ “ly hôn”.

Sau những chuyện đó, trong lòng Lý Tuệ khó có ấn tượng tốt với Nghệ Giản.

Nhưng bà ta là một phụ nữ rất hiểu chuyện, lần đầu gặp mặt, bà ta là người lớn tuổi, lại đang ở trong phòng bệnh của Nghệ Chấn Bình, bà ta còn có thể làm gì?

Lý Tuệ chủ động chào hỏi Nghệ Giản, cười với cô.

Nghệ Giản bình thản chào một tiếng “dì”, không trao đổi nhiều.

Lý Tuệ đặt chiếc bình giữ nhiệt lên trên mặt bàn, lấy chiếc khăn mặt trên mắc áo lau mặt cho Nghệ Chấn Bình. Bà ta làm việc này một cách thuần thục, có thể nhìn ra bà ta là người rất biết chăm sóc người khác.

Nghệ Giản đứng đó nhìn, không hiểu sao nhớ tới lúc năm tuổi.

Hồi ấy, Nghệ Chấn Bình bị bệnh, từ cảm chuyển thành viêm phổi, nằm viện hơn nửa tháng. Trình Hồng chỉ xuất hiện một lần, đợi không đến nửa giờ liền bỏ đi. Bà phải đi công tác Nghiễm Châu hợp cùng với ông chủ.

Bà ném Nghệ Giản vào bệnh viện cùng với Nghệ Chấn Bình.

Nghệ Giản nhớ, là mẹ của Lục Phồn làm cơm mỗi ngày, để bố Lục Phồn dẫn theo Lục Phồn mang đến cho bọn họ ăn. Nấu liên tục cho đến khi Nghệ Chấn Bình xuất viện.

Nếu như nhất định phải nói thật, thì Nghệ Giản phải thừa nhận trong lòng rằng, cô cực kỳ ích kỷ, hy vọng Nghệ Chân Bình vĩnh viễn chỉ là bố của một mình cô, đừng có sự tồn tại của Lý Tuệ, đừng có sự xuất hiện của Nghệ San.

Nhưng giờ phút này, Nghệ Giản nhìn Lý Tuệ chăm sóc Nghệ Chân Bình, chợt cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm.

Dễ nhận thấy, Lý Tuệ đối xử với Nghệ Chân Bình tốt hơn so với Trình Hồng.

Còn Nghệ Giản, luôn hy vọng có người đối tốt với bố mình.

Nghệ Chân Bình ngủ mê man rất lâu, mãi cho đến giữa trưa vẫn chưa tỉnh.

Nghệ Giản ra ngoài lấy cốc nước.

Khi trở về thấy chỉ còn mình Nghệ San trong phòng, cũng không thấy Lục Phồn và Lý Tuệ đâu.

Nghệ San thấy cô đi đến, đứng lên, chỉ chỉ vào ghế: “Chị ngồi đi”.

Nghệ Giản không qua, hỏi: “Lục Phồn đâu?”.

Nghệ San thoáng dừng lại, nhìn cô không đáp, dường như đang do dự xem có nên nói cho cô biết hay không.

“Anh ấy đi rồi à?”. Nghệ Giản hỏi lần nữa.

Nghệ San lắc đầu, nói: “Chưa đi, anh ấy cùng mẹ em đi thanh toán tiền trước rồi”.

Nghệ Giản sững sờ. Im lặng một giây, cô hỏi: “Không đủ tiền thuốc men à?”.

Nghệ San gật đầu, không nói chuyện, ánh mắt bỗng nhiên đỏ lên.

Nghệ Giản nhíu mày: “Sao vậy?”.

Nghệ San cúi đầu nói hai câu.

“Em ngẩng đầu lên nói, chị không nghe được, phải nhìn miệng em”.

Nghệ San ngẩn người, ngẩng đầu.

Nghệ Giản bảo: “Bố không sao, em khóc cái gì”.

“Em không khóc vì chuyện đó, em biết bố nhất định sẽ không sao”. Nước mắt Nghệ San rơi xuống, con bé cắn môi dưới nói: “Nhưng bố không muốn phẫu thuật, nhà mới đổi, mẹ bảo bố đã tiêu hết tiền rồi, còn phải đi mượn mọi người một ít, không có tiền để phẫu thuật. Mẹ muốn lấy tiền học của em, nhưng bố không cho động vào. Bố bảo có thể kéo dài vài năm. Nhưng bác sĩ nói kéo dài vài năm có thể biến thành ác tính”.

Nước mắt Nghệ San rơi tí tách, khóc thút thít: “Đều do em không tốt, em không nên nói với bố sau này muốn học đại học ở Bắc Kinh, còn muốn đến

Hồng Kong nghiên cứu. Em không đi học, em nghĩ bố sẽ ngoan ngoãn chữa bệnh...”.

Nghê San khóc, giọng nói từ lớn biến thành nhỏ, cuối cùng biến thành tiếng nức nở khe khẽ.

Nghê Giản đứng bên nhìn, một lúc sau, đi tới chiếc mắc áo kéo khăn lông đưa cho con bé.

“Đi vào nhà vệ sinh rửa mặt đi”.

Nghê San ngẩng đầu nhìn cô một cái, cầm khăn vào toa lét.

Nghê Giản tới bên tủ đầu giường, bỏ tờ phí kẹp trong hồ sơ bệnh án ra.

Lúc Lục Phồn quay lại bệnh viện đã là xế chiều. Anh về nhà một chuyến, lấy hai chiếc thẻ ngân hàng khác nhau tới.

Cửa phòng bệnh khép.

Nghê San không có ở đây.

Một người đang đứng cạnh cửa sau, là Nghê Giản.

Cô hơi cúi đầu, đưa tay lên mặt lau hai cái, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau, tay lại nâng lên.

Lục Phồn đẩy cửa ra đi vào, đi thẳng đến sau lưng Nghê Giản.

Cô vô thức, buông cánh tay vừa nâng lên.

Lục Phồn cúi đầu, trông thấy lòng bàn tay cô ướt đẫm.

Chương 19

Nghê Giản đứng bên cửa sổ thêm mấy phút, cuối cùng hít một hơi, dụi mắt, không khóc nữa. Nhưng cô không ngờ khi quay người lại nhìn thấy Lục Phồn.

Nhìn dáng vẻ của anh, có lẽ đã tới được một lúc rồi.

Nghê Giản thoáng bối rối, trừng mắt nhìn, nhớ lúc này cô đứng đây khóc như một kẻ ngốc, không biết anh có nhìn thấy không. Trên mặt cô hiện vẻ lẩn tránh hiềm thấy, cúi đầu đi qua người Lục Phồn.

Nghê Giản đi thẳng ra ngoài, tới phòng vệ sinh đối diện.

Lục Phồn thu hồi ánh mắt, đi đến đầu giường lấy tờ phí thanh toán kẹp cùng tập hồ sơ bệnh án. Vừa ra đến cửa, anh gặp Lý Tuệ đang vội vã quay về. Bọn họ cùng đi xuống cây ATM ở đại sảnh tầng dưới để rút tiền.

Lục Phồn đưa chiếc thẻ vào máy, nhập số chứng minh thư của Nghê Chân Bình, màn hình liền hiển thị thông tin cơ bản.

Lý Tuệ đang định chuyển tiền vào tài khoản, bỗng nhiên liếc qua, lập tức hốt hoảng. Số dư còn lại, không phải là 37,5 tệ như trước kia.

Lý Tuệ kinh ngạc nhìn chăm chăm vào màn hình chiếc máy, không dám tin vào hai mắt mình. Bà ta gọi Lục Phồn, tay run rẩy chỉ vào chuỗi con số màu xám bảo anh nhìn mau.

Lục Phồn đã nhìn thấy.

Lý Tuệ bị sốc: “Cái này, sao lại thế được?”. Tại sao chiếc thẻ thoáng chốc lại có hơn hai mươi vạn cơ chứ?

Lục Phồn không lên tiếng. Anh im lặng giây lát, thấp giọng nói: “Chắc là Nghệ Giản”.

Lúc trở lại phòng bệnh, bên trong chỉ có bóng dáng của Nghệ San. Thấy Lý Tuệ và Lục Phồn, Nghệ San vội vàng chạy tới hỏi: “Mẹ, thế nào rồi? Có đủ tiền không?”.

Trong lòng Lý Tuệ còn đang rối loạn, nhất thời không trả lời con bé.

Lục Phồn hỏi: “Chị của em đâu?”.

Thấy anh hỏi Nghệ Giản trước, Nghệ San khẽ nhíu mày: “Chị ấy bảo đói bụng, đi ra ngoài ăn rồi”.

Lúc này, Lục Phồn mới nhớ, bọn anh sáng sớm đã lên đường, Nghệ Giản chỉ ăn một hai miếng điểm tâm, đến giờ vẫn chưa ăn trưa.

Lục Phồn quay người nói với Lý Tuệ: “Cô à, hai người cũng không ăn sao? Để cháu ra ngoài mua một ít”.

Nghê San lập tức nói: “Con đi cùng với anh Lục Phồn”.

Lý Tuệ giữ con bé lại: “Con ở lại chăm sóc bố”.

Nghê San không đáp.

Đợi Lục Phồn đi khỏi, Lý Tuệ hỏi Nghệ San có nói gì với Nghệ Giản không. Nghệ San ngẩn người, kể những lời đã nói với Nghệ Giản cho Lý Tuệ nghe. Lý Tuệ nghe xong trong lòng đã rõ.

Lục Phồn vừa ra khỏi cửa phòng bệnh liền nhắn tin cho Nghệ Giản: “Em đang ăn ở đâu, anh qua bây giờ”.

Thế nhưng đi ra đến cổng bệnh viện vẫn không nhận được tin nhắn trả lời.

Lục Phồn đứng dưới cây bách ở cổng chính, bấm điện thoại gọi Nghệ Giản.

Cuộc gọi lần đầu tiên là lúc đưa bản thảo cho cô, khi đó anh còn chưa biết cô là ai. Sau khi biết cô là Nghệ Giản, anh chưa từng gọi điện thoại cho cô. Đây là lần đầu.

Điện thoại reo đến hồi thứ tư thì đôi phương tắt máy. Lát sau, tin nhắn hồi âm đến.

“Em về rồi”.

Lục Phồn gặp lại Nghệ Giản là ngày Nghệ Chấn Bình làm giải phẫu.

Buổi tối hôm trước, anh nhắn tin cho cô, nói cho cô biết thời gian giải phẫu, Nghệ Giản trả lời một câu: “Đã biết”.

Cuộc phẫu thuật từ hai giờ chiều đến tám giờ tối. Bốn người chờ bên ngoài phòng mổ, đều không nói câu gì. Nghệ Giản không đề cập đến hai mươi vạn, Lý Tuệ cũng không nhắc tới.

Hơn tám giờ, giải phẫu xong, là khối u lành tính, nhưng có chút phức tạp, vết thương không phải nhỏ. Lúc Nghệ Chấn Bình được đẩy ra vẫn còn hôn mê, nửa đêm tỉnh một lúc rồi lại ngủ.

Là Lục Phồn chăm sóc cả đêm.

Anh qua nhà khách đối diện bệnh viện mở hai phòng để hai mẹ con Lý Tuệ và Nghệ Giản ở đó nghỉ ngơi.

Nghệ Giản nằm mấy tiếng nhưng không ngủ được. Bốn giờ sáng, cô đã dậy rửa mặt, sau đó trở lại bệnh viện.

Nghệ Giản đẩy cửa ra, Nghệ Chấn Bình vẫn đang ngủ, Lục Phồn ngồi trên ghế, lưng hướng về phía cửa.

Anh ngồi thẳng, bả vai rộng lớn.

Nghệ Giản đóng cửa lại, bước khẽ qua.

Đi đến gần, mới phát hiện Lục Phồn ngủ rồi.

Nghệ Giản nhìn anh, kiêu tư thế ngồi này, đến lúc ngủ dậy có lẽ sẽ cực kỳ khó chịu. Thế nhưng Lục Phồn nhắm mắt, khuôn mặt điềm tĩnh, giống như ngủ rất ngon.

Nghệ Giản chưa từng thấy bộ dạng lúc ngủ của Lục Phồn. Những ngày ở cùng anh, cô toàn ngủ nướng, chưa lần nào dậy sớm hơn anh.

Có lẽ là do ánh đèn, Nghệ Giản cảm thấy đáng đáp của Lục Phồn lúc này dịu dàng không tưởng.

Cô lại gần hai bước, cúi người ghé sát mặt Lục Phồn, ngắm nghía cẩn thận, phát hiện trông anh thật sự không tệ, tỉ lệ gương mặt và ngũ quan được phân bố rất hoàn mỹ.

Gương mặt anh lúc này hơi ôn hòa, hai mắt nhắm nghiền. Nghệ Giản nhớ tới dáng hình khi hai mắt mở ra, vừa sâu vừa đen. Nếu để anh phát bực, vẻ u ám đó như tích nước, có khi sắc nhọn như tảng băng.

Nghệ Giản lại nhớ tới bộ dạng của anh khi ở trên giường.

Suy nghĩ của cô thoáng dừng lại.

Loại cảm giác này, không hình dung ra được.

Anh và Tô Khâm không giống nhau. Ngày trước, có mấy lần cô lấy hết can đảm để khiêu khích Tô Khâm. Tô Khâm chỉ biết mặt không đổi sắc quát cô cút ra ngoài. Cô không đi, Tô Khâm cho người đến bắt cô đi.

Ở trước mặt Tô Khâm, cô như một chú hề vụng về, làm gì cũng không đủ thu lấy nụ cười của anh ta. Cô đơn độc đánh đổi thể diện, nhưng trong mắt Tô Khâm cô chỉ là một kẻ rác rưởi.

Bao năm như vậy, câu nói mà Tô Khâm nói với cô nhiều nhất là: “Jane, còn như vậy, tôi sẽ không khách khí”.

Câu nói ấy không phải để dọa cô, Nghệ Giản hiểu rõ, mỗi câu cự tuyệt đều hiểu rõ.

Trong những năm theo đuổi Tô Khâm, nếu như Tô Khâm là một kẻ nhạt ve chai, là đồ bỏ đi cô cũng sẽ chấp nhận. Chỉ cần, khi là một phế phẩm, Tô Khâm đừng quên cô.

Nhưng Tô Khâm không phải vậy, anh ta là một nghệ sĩ piano tài ba. Người bạn đời lý tưởng của anh ta phải là người biết cùng cười cùng hát với cây đàn, hay có thể nhảy múa theo tiếng đàn của anh ta.

Bất luận thế nào, cũng phải là một cô gái bình thường khỏe mạnh, không tới lượt một kẻ điếc như cô.

Nghệ Giản hoàn toàn rời khỏi Tô Khâm là năm 22 tuổi. Khi đó cô chán ghét bản thân đến cùng cực. Cảm giác mình là một con quái vật, có lỗ tai của một con quái vật, còn cảm thấy mình là một con cóc cô độc. Biết không thể nhìn thấy mặt trời nhưng vẫn như một con cóc ghê ngông cuồng muốn ăn một bữa tiệc thiên nga.

Cô khóa bút suốt một năm, không vẽ, không làm việc, tiếp xúc với đủ loại đàn ông. Cô không nhớ đã bao nhiêu lần ngồi trên xe của những gã đàn ông xa lạ trở về nhà.

Cô muốn hủy hoại mình hoàn toàn nhưng đến bây giờ vẫn không thành công. Cô không chỉ một lần kiểm chế không nổi bị đối phương hôn môi mà đánh lệch miệng người ta. Sau đó nửa đêm, đi giày cao gót chạy trốn. Nếu quá nghiêm trọng, cô sẽ tìm Mai Ánh Thiên đến giải quyết hậu quả.

Cho đến khi gặp Lục Phồn.

Có hai chuyện, Nghệ Giản xác định.

Một là năm mười tám tuổi gặp Tô Khâm, cô khẳng định mình đã yêu anh ta ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Hai là đối với Lục Phồn.

Cô khẳng định, cô muốn ngủ với anh.

Cuộc đời này, cô chỉ không biết xấu hổ khi đứng trước mặt hai người đó. Ngoài Tô Khâm, chính là Lục Phồn.

Người trước đã khiến cô vấp ngã, thảm hại vô cùng.

Người sau, khiến cô thực hiện được ý nguyện, thấu đáo triệt để.

Nghê Giản không biết Lục Phồn có tư tưởng gì đối với cô. Cô cũng chưa bao giờ muốn có những thứ ấy. Cô ngang bướng và xấu xa, thực chất bên trong lại không che giấu được sự nhát gan.

Tô Khâm một đao đâm trúng tim cô, cô sẽ không buông tay, mà rút con dao ấy, đi ra thay đổi phương hướng bắt nạt kẻ khác.

Cô chính là một con quái vật đáng ghét như vậy.

Ngược lại, Lục Phồn là thanh mai trúc mã của cô.

Con người anh, rõ ràng xứng đáng được sống tốt hơn, nhưng lại bị cô gây họa.

Nghê Giản nhìn chăm chăm vào Lục Phồn, ánh mắt không rõ hàm xúc.

Một lúc sau, cô cúi đầu, hôn lên môi anh.

Chương 20

Nghê Giản vừa chạm một cái, Lục Phồn đã tỉnh. Mở mắt trông thấy gương mặt của Nghê Giản, anh ngẩn người. Nghê Giản đứng thẳng, lui về sau một bước. Máy giây sau, Lục Phồn như đã định thần lại, đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tường, mới hơn bốn giờ.

“Sao em đến sớm vậy?”.

Nghê Giản đáp: “Dậy sớm”. Lục Phồn đứng dậy, kéo ghế đưa cho cô: “Em ngồi đi, anh đi rửa mặt”.

Nghê Giản dõi theo động tác di chuyển của anh, vẻ mặt anh điềm tĩnh, dưới mắt có quầng đen, xem ra nghỉ ngơi không được tốt. Nghê Giản nói: “Sớm như vậy rửa mặt làm gì? Em ra ngoài đây, anh ngủ đi”.

Cô nói xong liền bỏ đi.

Lục Phồn đứng một lúc, lấy kem đánh răng và khăn mặt ra toilet phía ngoài làm vệ sinh.

Nghê Giản chưa đi xa, cuối hành lang tầng này là cửa thoát hiểm, bên cạnh là cầu thang, ở đây không có ai qua lại, cô ngồi xuống bậc thềm, bấm điện thoại chơi game.

Một lúc sau, Lục Phồn tới. Anh nhấn đèn cầu thang. Nghê Giản ngẩng đầu, Lục Phồn ngồi xuống cạnh cô. Nghê Giản hỏi: “Sao anh không ngủ?”. Lục

Phồn nói không buồn ngủ. Anh trả lời xong, Nghê Giản không nói tiếp, hai người trở nên lạnh nhạt.

Nhưng không ai trong số họ quay mặt đi, mà đều nhìn đối phương, bình tĩnh im lặng, tựa như trận kinh phong, không ai biết cuối cùng mình khẳng khẳng muốn giữ điều gì.

Rốt cuộc, Nghê Giản nhìn không được, ghé sát người anh. Lục Phồn hơi ngần ra, sau đó cúi đầu xuống, ngậm lấy đôi môi mềm mại của cô. Bầu trời trước bình minh vẫn tối đen, bên ngoài cửa sổ là một mảnh hỗn độn. Bọn họ hôn nhau trong hành lang vắng vẻ.

Nghê Giản hiếm khi không động thủ, Lục Phồn cũng không. Bọn họ ngồi im, chỉ có môi lưỡi quyện vào nhau.

Thật lâu sau, bọn họ buông nhau ra.

Nghê Giản thở hổn hển mấy hơi, liếm môi, nhìn Lục Phồn hơi thở vẫn bình ổn, có phần không phục: “Sao anh không thở gấp vậy?”.

Lục Phồn hơi ngạc nhiên, sau đó thấy buồn cười, ngay cả điều này cô cũng muốn phân cao thấp với anh. Anh nhìn cô, nói: “Em phải rèn luyện nhiều vào”.

“Rèn luyện cái gì?”. Nghê Giản cười cười: “Rèn luyện kỹ thuật hôn à?”.

Sắc mặt Lục Phồn đen đi.

Nghê Giản không ngừng, tiếp tục hỏi: “Nói như vậy, anh đã từng hôn rất nhiều phụ nữ phải không?”.

Lục Phồn nhìn cô, nghiêm túc: “Anh đang nói rèn luyện thân thể”.

Nghê Giản à một tiếng, điệu bộ vờ như đã hiểu, sau đó giải thích: “Em là người có suy nghĩ tương đối không được lành mạnh, anh biết mà”.

Lục Phồn không nói gì.

Nghê Giản từ trước đến nay không hiểu cái gì thấy tốt thì lấy. Giải thích xong, lại muốn tìm đường chết bồi thêm một câu: “Cho nên... Anh đã từng hôn người khác bao giờ chưa?”.

Lục Phồn không trả lời, lẳng lặng nhìn cô một hồi, hỏi lại: “Vậy còn em?”.

Nghê Giản sửng sốt, đương nhiên không ngờ anh có thể phản kích, cô nhướn mày ngạc nhiên, hai giây sau bật cười: “Anh nghĩ sao?”.

Lục Phồn không trả lời. Anh đứng lên, nói: “Về đi”, rồi đi trước.

Nghê Chấn Bình tỉnh lại đúng giờ ăn sáng. Tuy sau khi hết thuốc tê, vết thương vô cùng đau đớn, nhưng tâm trạng của Nghê Chấn Bình không tệ. Ông vừa tỉnh liền thấy Nghê Giản nên vừa ngạc nhiên vừa vui. Hai đứa con gái của ông đều ở bên giường, điều này khiến ông rất hài lòng.

Lục Phồn đã xin nghỉ đến đây, sau khi ăn sáng, anh về đội trước. Lý Tuệ mua sườn hầm mang vào bệnh viện, Nghê San dứt từng muỗng canh cho Nghê Chấn Bình uống. Nghê Chấn Bình uống một ít hết đỏi, bảo Nghê San cất thìa bát đi.

Nghê Giản cả ngày ở bệnh viện, khi Nghê Chấn Bình dậy, liền nói chuyện với cô. Nghê Chấn Bình ngủ rồi, cô vẫn ngồi im ở bên.

Phòng bệnh rất nhỏ, ngoài tủ đầu giường còn có một cái bàn bé, Nghê San ngồi đó làm bài tập. Hết hè này, Nghê San học cấp hai, con bé có rất nhiều bài tập phải làm. Nhưng lúc Nghê Chấn Bình nói chuyện với Nghê Giản, con bé đều nghe chăm chú.

Mấy ngày vừa qua, trong lòng Nghê San không có cảm xúc. Con bé có cảm giác từ sau khi Nghê Giản trở về, mọi thứ không còn được như trước. Nghê San không nói ra, nhưng con bé cảm thấy bố mình hình như rất yêu quý người chị bị điếc.

Con bé nhớ lần đầu gặp Nghê Giản. Trước kia lúc ăn cơm, Nghê Chấn Bình luôn hỏi con bé thích ăn gì trước. Nhưng hôm ấy, ông lại hỏi Nghê Giản đầu tiên. Đây chỉ là một việc nhỏ nhặt, nhưng nó giống như một cái gai đâm vào tim Nghê San.

Không chỉ có Nghê Chấn Bình, còn có Lục Phồn.

Nghê San là một cô gái nhỏ mẫn cảm. Tuy mấy ngày nay Lục Phồn và Nghê Giản không nói với nhau mấy câu, nhưng con bé mơ hồ cảm giác hình như Lục Phồn và Nghê Giản đã thân thiết hơn. Lần trước, con bé chạm mặt Nghê Giản ở nhà Lục Phồn, sau khi Nghê Giản rời đi, con bé thấy một chiếc áo ngủ nữ ở trong phòng. Hơn nữa, quan sát mấy hôm nay, Nghê San đoán Lục Phồn và Nghê Giản có lẽ có mối quan hệ kiểu kia.

Con bé nhớ tới phóng viên Tôn. Khi ấy, con bé không thích người phụ nữ đó. Bây giờ, suy nghĩ một chút, con bé hình như càng không quen nhìn thấy Lục Phồn và Nghê Giản ở cùng một chỗ.

Nghê San không hiểu, tại sao toàn bộ người đối tốt với mình bỗng chốc đều vây quanh Nghê Giản.

Cũng may Nghê Giản không đợi đến khi Nghê Chấn Bình xuất viện. Vài hôm sau, cô rời đi.

Nghê San khẽ thở hắt ra.

Nghê Chấn Bình nằm viện nửa tháng rồi về nhà nghỉ ngơi. Ông đã có thể xuống đất đi lại.

Ngày xuất viện, Lý Tuệ đi rút thẻ, số dư trong tài khoản đã tăng, có hơn mười vạn.

Lý Tuệ không biết xử lý như thế nào. Tiền này là của Nghê Giản. Lý Tuệ vẫn chưa nói cho Nghê Chấn Bình biết.

Về tiền thuốc men, bà ta sắp xếp lời bịa đặt, định bảo anh trai hàng tháng buôn bán lời lãi nên cho bà ta mượn một ít không cần trả vội, sau đó mới nói với Nghệ Chấn Bình.

Lý Tuệ tính chờ Nghệ Chấn Bình phẫu thuật xong rồi mới nói. Giờ phẫu thuật đã xong, bà ta vẫn không sao mở miệng. Lúc này, bà ta đang muốn đem tiền trả cho Nghệ Giản, nhưng nghĩ đến bệnh tình của Nghệ Chấn Bình, rồi nghĩ có cộng tiền của mình và tiền tiết kiệm của Lục Phồn lại cũng không đủ tiền thuốc men, nên không làm nữa.

Do dự cả ngày, về đến nhà Lý Tuệ mới kể hết mọi việc cho Nghệ Chấn Bình nghe. Quả nhiên, Nghệ Chấn Bình sau khi nghe xong đã rất ngạc nhiên, sừng sốt vài giây liền nổi giận. Nghệ Chấn Bình tính tình ôn hòa, không hay nóng nảy, nhưng người như vậy một khi nổi giận thường vô cùng dọa người.

Nghê San đang học ở trong phòng, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, hết sức hoảng hốt, vội vã chạy ra, thấy Lý Tuệ đứng ở kia lau nước mắt.

Nghê Chấn Bình đập tan một chiếc cốc, gương mặt trắng bệch hướng về phía Lý Tuệ hét to: “Bà nói xem, sao tôi có thể xin tiền của con bé đây? Tôi chưa từng nuôi lớn con bé, cũng không cho con bé được thứ gì. Mỗi lần con bé gọi bố tôi đều không có ở đây để trả lời. Tôi còn mặt mũi nào cầm tiền của con bé chứ?”.

Nghê Chấn Bình mới gào khê một cái đã động đến vết thương, ông nhân bụng thờ, hai mắt đỏ lựng, khuôn mặt trở lên nhợt nhạt.

Lý Tuệ trong lòng cũng giận, nếu không phải người kia cố chấp, bà ta sẽ không bị bức đến mức này. Nhưng giờ đây, nhìn thấy sắc mặt không tốt của Nghệ Chấn Bình, Lý Tuệ sợ vết thương của ông lại có chuyện, đành nhẫn nhịn không làm âm ỉ lên với ông, thấp giọng giải thích mấy câu.

Nghê Chấn Bình không kiên nhẫn nghe, chịu đựng vết thương đau đớn vào phòng lấy chiếc thẻ đi ra ngoài.

Nghê San nghe không hiểu, chỉ biết là chuyện này có liên quan đến Nghệ Giản. Con bé chưa từng chứng kiến Nghệ Chấn Bình nổi nóng như vậy.

Thấy Nghệ Chấn Bình đi tới cửa, Nghệ San không quan tâm nhiều, chạy đến níu ông lại: “Bố, cơ thể bố còn chưa khỏe, không ra ngoài được đâu”.

Lý Tuệ cũng vội vã nói: “Ông như vậy mà vẫn còn chạy lung tung hả? Tôi đi trả cho con bé là được chứ gì?”.

Nghê Chấn Bình không trả lời, ông muốn đích thân đi gặp Nghệ Giản. Lý Tuệ không còn cách nào khác, đành gọi điện cho Lục Phồn, hỏi anh nhắn tin cho Nghệ Giản, bảo cô có thể tới đây một chuyến không.

Lục Phồn vừa mới được nghỉ hai ngày, đang trong hiệu sửa xe của Trương Hạo, nhận được điện thoại liền nhắn tin cho Nghệ Giản. Buổi chiều, anh đến

chỗ ở của Nghệ Giản để đón cô trước, sau đó hai người đến nhà của Nghệ Chấn Bình.

Nghê Giản không nghĩ tới là vì chuyện tiền bạc.

Nghê Chấn Bình gọi cô vào trong phòng, để chiếc thẻ trước mặt cô, bảo cô chờ một chút sẽ gửi mật mã vào điện thoại của cô.

Nghê Giản hơi mông lung.

Nghê Chấn Bình nói mấy câu gì đó, cô không để ý, vài giây sau mới hoàn hồn, thấy Nghệ Chấn Bình nói cô là đứa ngốc.

Nghê Giản có phần không hiểu: “Chẳng phải thiếu tiền ă, sao lại không cần tiền của con?”.

“Không cần, đủ rồi”. Giọng nói của Nghệ Chấn Bình hơi khàn.

Nghê Giản nhìn ông một lúc, nói: “Đó là tiền đi học của Nghệ San ă?”.

Nghê Chấn Bình hơi ngẩn ra, lắc đầu: “Tiền đi học của San San, bố có thể kiếm, còn tiền này trả lại cho con”.

Nghê Giản nhếch môi, chớp mắt một cái không nói gì. Nghệ Chấn Bình nhìn sắc mặt cô không tốt, đang định nói tiếp, Nghệ Giản đột nhiên hạ giọng hỏi: “Bố, thực ra trong lòng bố không muốn thừa nhận con có đúng không?”.

Nghê Chấn Bình sưng người.

Nghê Giản nói: “Con là con gái của bố. Rõ ràng bố khó khăn, nhưng không muốn sự trợ giúp của con. Bố thậm chí có thể nhận tiền của Lục Phần, nhưng lại không muốn nhận của con, con không hiểu”.

Nghê Giản cảm thấy chua chát, nhìn Nghệ Chấn Bình, mặt không đổi sắc nói: “Con luôn nghĩ trong thâm tâm bố ít ra còn nhớ mình còn có một đứa con gái nữa, nhưng bây giờ, hình như con đã nghĩ sai rồi”.

Cô nói xong cúi đầu, lúc ngược lên thấy bóng lưng bằng phẳng của Nghệ Chấn Bình.